

Subjekt – bytostná „struktura“ / Událost a (její) subjekt

Vztah mezi (pravou, tj. integrovanou) událostí a „jejím“ subjektem se vymyká všemu, nač jsme si zvykli při tom typu poznávání a zkoumání, jak provází novodobou vědu (zejména přírodní). Proto m.j. zatím nechávám nerozhodnuto, zda je lépe mluvit o tom, že se událost stává subjektem (a že se jím býti udržuje), anebo zda si událost svůj subjekt ustavuje a udržuje. Jde totiž o to, že událost ani v případě, že se subjektem stala (či že si subjekt ustavila) není se „svým:“ subjektem totožná a nemůže (nesmí) být za tento „svůj“ subjekt zaměňována. Ačkoliv na jedné straně k události v jejím průběhu náleží leccos z toho, zač subjekt není (a nemůže být považován) „odpovědný“, na druhé straně subjekt nikdy není (a nemůže být považován za) plně zapojený do události, tj. za této události zcela imanentní, za její integrální „součást“. To nám také dovoluje se pokoušet myšlenkově „zvládnout“ onen základní problém, že totiž v jistém smyslu má subjekt události svůj počátek mimo událost (ostatně stejně jako počátek události je třeba v jistém smyslu chápat jako samé události předcházející, ovšem nikoli z minulosti předcházející). A pokud se nám zdaří tento problém (přesně tuto polovinu problému) uspokojivě řešit, učiníme tak závažný krok k pochopení toho, jak na druhé straně subjekt nekončí spolu s koncem události, jejímž je (byl) subjektem.

(Písek, 100220-2.)